

[Albrechtsen]

den, der ligger i dette forslag, klart giver udtryk for det, også i en tid, hvor man i forhandlingerne efterlyser såkaldte tillidsskabende foranstaltninger i forhandlingerne om våbenbegrænsning.

Der er et par ting mere, som jeg lige vil nævne. I forbindelse med den doktrin om det offensive, fremskudte forsvar eller det dybe slag, som er fremkommet, og som vi har diskuteret flere gange, og hvor man opererer med denne integrerede slagmark med kemiske, nukleare og konventionelle våben, øges risikoen for tekniske fejl og proceduremæssige fejl ganske væsentligt. Det er også noget, der påpeges i den artikel af Ivars Peterson, som jeg var inde på. Det vil sige, at der i den forbindelse også er et væsentligt punkt at gribe ind over for.

Det har endvidere været nævnt i debatten, at de sovjetiske våbensystemer måske også skal ind under luppen. Det nævnes netop også i den nævnte artikel, at den korte varslings tid, som Sovjetunionen får som følge af opstillingen af de 572 raketter, skaber en beklagelig reaktion fra Sovjetunionens side med opstillingen af disse raketter i Tjecoslovakiet, som er påbegyndt, og hvor man må befrygte, at raketsikkerheden kan blive noget ringe, fordi forholdene er sådan, at der skal træffes beslutning om affyring af disse raketter i løbet af overordentligt kort tid.

Ministeren nævnte, at det andet led i VS' forslag for så vidt skulle være opfyldt ved, at man har afmonteret disse tændkabler. Det er jeg meget glad for at ministeren nævner, men så vil jeg gerne bede ministeren kommentere det afgørende problem: i en krisesituation, hvor det danske forsvar formentlig har disse missiler for i givet fald at kunne bruge dem, vil man jo givetvis påmontere disse tændkabler igen, ellers er systemet vel ikke til den nytte, som forsvarsministeren ønsker det skal være til, og så er vi jo tilbage i den situation, som vi har stået i hele tiden, nemlig at der ikke er den fornødne sikkerhed i forbindelse med systemet. Så er vi tilbage dertil, hvor vi har stået hele tiden, og netop i en sådan krisesituation er det helt afgørende, at der ikke kan ske en teknisk begrundet fejlaffyring. Jeg tror i og for sig ikke, at det, som VS stillede forslag om i anden del af beslutningsforslaget, er sikret, men det vil jeg gerne bede forsvarsministeren om at kommentere.

Forsvarsministeren (Engell):

Hr. Albrechtsen gjorde den bemærkning, at dette forslag skulle ses som det første, forstod jeg, betydningsfulde skridt i en større plan til at mindske krigsrisikoen. Hvis vi ikke går med større skridt end det, forslaget repræsenterer, går det unægtelig langsomme, end også jeg håber på.

Jeg forstår udmærket, at missilulykken ved Lumsås har vakt bekymring i vide kredse. Jeg kan sådan set også godt forstå, at der er medlemmer af folketinget, som følger sagen nøje.

Men én ting vil jeg godt sige: der er et gammelt ord, der hedder, at mens retten sidder, tier man; det synes jeg også i allerhøjeste grad må gælde i en sag som denne. Hr. Pelle Voigt brugte udtrykket politisk skandale i den sammenhæng. Det er jo et stærkt udtryk. Nu ynder hr. Pelle Voigt at anvende stærke udtryk, så det har jeg efterhånden vænnet mig til. De er blevet lidt devaluerede hen ad vejen, men efter min opfattelse kan der også bruges stærke udtryk om den situation, hvor man på et tidspunkt, hvor en sag er genstand for en bedømmelse og for en afgørelse ved en domstol, på denne måde misbruger denne i en politisk debat.

Jeg vil yderligere pege på – fordi det spørgsmål har været bragt ind i billedet – at vi fra forsvarsministeriets side den 9. februar 1984 bad kammeradvokaten om at overveje de civile retlige, juridiske aspekter i forbindelse med missiluheldet den 6. september 1982. Jeg finder det ikke rigtigt at tage stilling til spørgsmålet om anlæggelse af eventuel erstatningssag mod det amerikanske producentfirma, før jeg har modtaget responsum fra kammeradvokaten, og som det er blevet nævnt af hr. Knud Damgaard, har jeg også her pr. 22. marts anmodet om, at et sådant responsum snarest muligt tilgår mig til brug for de videre overvejelser.

Hr. Pelle Voigt var inde på forskellige spørgsmål. Jeg skal ikke gå i detaljer med dem. Der var i vid udstrækning tale om spørgsmål, som hr. Pelle Voigt tidligere har stillet igennem folketingets forvarsudvalg eller her i salen. Jeg skal blot henvise ham til – fordi det var en væsentlig del af de spørgsmål, han bragte frem – den besvarelse, som jeg gav på spørgsmål nr. S 22 fra den 7. februar 1984. Jeg føler ingen grund til at reka-